

TÖMÖRKÉNY.

Kincskereső voltál, bányásza bűvös erőknek,
Tenmagad is nagy kincs, mely a homokra esett
Ritka csodák, titkok, lelkek látója Tömörkény
Tíz esztendeje, hogy tested visszakerült
Kincsnek, akik vannak a pergő szürke homokban
Titkos csillámok, eltemetett nemes érc,
Tenger fényes kincs, kárbunkulus, szinarany ékszer
Elkallódva a sík, pusztai parlag alatt . . .
Csöngöle vermeiből, Domaszék, Tarján humuszából
Gyöngy-bazsarózsákat bontogatott a kezed
Szikrázó köveket, a sejlő emberi lélek
Széttördelt s elszórt, drága tükörcserepét
Elsülyedt ugarok, bánathasogatta barázdák
Hántjában heverő, gammaða préda, vagyon . . .
Széksók láposa közt, medrében a szöke Tiszának
Száz meg ezer gyémánt, fölrágyogó diadém.
S kívül, a hallatokon, mikor omlik éjjel a partszél
Mig a bögőhajók a szeleket heverik
S száll a Kaszás csillag, megindul a Göncöl az éger
Hány ékes sugarat szótt a szívünkbe szemed ?
Ellested titkon, mit suttog, rebben az ákác
S elmondtad nekünk, mint az anyák a mesét
Tarhonyaszárító csillag sugarát hintetted elébünk,
Mert magad is tudtad, hitted: a Nap fia vagy . . .
Hát idebenn, terek és uccák rekeszébe szalajtott
Városi sűrűben mit kutatott a szemed ?
Embereket, kik mind szeliden, mosolyogva beszéltek
Zsellérek, magyarok, célszerű pórivadék
Elnyűtt népek mind, a hazának szolgálai népe
Életnek, pénzzel, vérrel és sorssal adós,
Őket látta csak, a szegény, elesett tanya népét
Halbúr-Förgeteget, Jójártot, Kakúszit
Tandariak, Vetrók, Bakacsik panaszára figyeltél,
Mig ezalatt égett, omladozott a világ.
Iszonyatos zenekar, pokolbeli tébolyodottság
Örvényébe került, föld, a világ, a haza,
Bús árvák könnye a kiontott vérbe vegyülten
Áradt, nőtt zuhogott . . . végig a gránicokon.
Gyermek a tűzvészben, úgy nézted nagy szemekkel
Ezt a vitustáncot, ezt a halálaratást.

Elfogy a fény . . . súgtad legutólszor, mint a beteg nap
 Elcsordult fénye, messzi mezők peremén
 És elhullottál, valamint a madár, aki meghal
 Szálldosván a nehéz füst, láng, perje fölött
 S imhol támad a fény . . . ujjontan, gazdag erővel
 Lelked fölragyogott, mint hajnalhasadás.
 Lelked a büszke madár, az ékes mennyei köcsag
 Itt csapkod köztünk, házfedelekre leszáll
 És a boldog öröm beragyogja, behinti a várost.
 Itthon vagy végre, visszarepült a madár!
 Híred nőhet még, túl, túl a határokon által
 Szived már a miénk, drága szived Szegedé
 Úgy szeretünk téged, ahogyan te szeretted a várost
 Ennek a bús népnek szive verése te vagy
 Árva parasztságunk csodatévő dalnoka, őre
 Íróművésze és diadalma maradsz.
 Hála legyen Néki, a hatalmas Mennybelakónak
 Hogy ide ejtett le, sárba, homokba közénk.
 Kincskereső voltál, bányásza bűvös erőknek,
 Tenmagad is nagy kincs, tárna, a fölfedezett
 Ritka csodák, titkok, lelkek látója Tömörkény
 Végre miénk lettél, végre, s örökre miénk!

(Szeged)

TERESCSÉNYI GYÖRGY.